

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXII. Quam cum Dei voluntate conformes & concordēs esse debeamus in generalibus, quas nobis immittit, calamitatibus & malis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

derent & conuiuarentur, si quis vita decederet Natalicia scilicet & natiuitatem plangebant diem obitus vero & funebria festo plausu epuloq; prosequébatur. Credebát enim (nec sine ratione) inquit Ambrosius, eos qui in calamitosum & ærumnosum húc mundum, tot laboribus plenum, primum ingrediebátur, dignos esse quorum sors deploraretur; qui autem tñsti hoc exilio eripiebantur & efferebátur, vt felices deprædicandos, festaq; lætitia prosequendos, quod è tot ærumnis ac miseris educerentur. Si porro id facerent Gentiles & pagani, qui q̄ nos Christiani à morte exspectamus gloriã, profusus nesciebant, quid non facere & sentire par est. nos, qui fidei luce illustrati, nouimus quibus donandi sint bonis, qui pie in Domino moriuntur: Quare multo potiori iure dixit Sapiens, *Meliorẽ esse diem mortis die natiuitatis.*

Eccles. 7. 2.

Hanc etiã ob causam Redemptor noster Iesus Christus, cum ex hoc mundo ad Patrem suum esset transiturus, discipulos suos uenit contristari, vt bene obseruat D. Hieronymus: *Nescitis*, inquit, *quid facitis: quia si diligeretis me, gauderetis utique, quia uado ad Patrẽ.* E diuerso cum Lazarum à morte suscitare ad vitam uoluit, fleuit. Non fleuit, inquit, Hieronymus, quia erat mortuus; etenim statim cum erat vitæ restitutus: ideo autem fleuit, quod ad vitam hanc calamitosam denuo redire debebat, & quia, quem tantopere dilexerat, is ad exilij huius labores & ærumnas erat reuersurus.

CAPVT XXII.

Quam cum Dei voluntate conformes & concordẽ esse debeamus in generalibus, quas nobis immitit, calamitatibus & malis.

NON in propriis ac priuatis laboribus & casibus solum Dei voluntati nos conformari oportet, verum & in pu-

blicis & generalibus, puta famis, bellorum, mortalitatis, pestis, aliisq; id genus cladibus ac calamitatibus, quas Ecclesię suę immittere Deus uult. Vt autẽ melius hoc intelligatur, præsupponendum uidetur, quod, licet ex vna parte ob hæc calamitates & flagella doleamus, nosque mali & ærumnæ quam proximus noiter patitur (vt par est) pigeat, ex alia tamen parte, considerãdo uidelicet eas, in quantum Deo uolente fiunt, & per iustã eius iudicia decernuntur, vt nimirum illa ex iis bona & fructus eliciat, quæ ad maiorem gloriam suam nouit futura, in illis nos cum sanctissima & diuina eius uoluntate possumus conformare; non secus ac iudex erga reum & maleficum se habet, quem morti adiudicare debet: qui etiã hinc, vel è naturali cõpassione, vel quod amicus suus sit, doleat ac tristetur quod talis morti adiudicãtus sit; illuc tamen sententiã mortis in eũ pronuntiat, eumq; morti uult, quod ad commune Reipublice bonum id ita fieri conueniat.

Etsi uero nos Deus obligare noluerit, in omnibus illis rebus cum sua uoluntate conformemur, eas & uolendo, & pollicite amando, sed satis illi fuerit vt eas patienter, nec diuinæ iustitiæ obliuiscendo, & repugnando, nec aduersus eam murmurando, feramus; communiter tamen Theologi & sancti Patres docent, maioris perfectionis & meriti opus, perfectionem item & maiorẽ resignationem fore, si quis eas non modo patienter ferat, uerum etiam amet & ultro querat, in quantum scilicet Dei sunt uoluntas & benepiscitum, ac diuinæ iustitiæ decretum, & in quantum ad maiorem nominis eius gloriam referuntur: uti faciunt beati in celo, qui omnibus in rebus Dei uoluntati consentiunt & se conformant; ut docet S. Thomas & vulgari hac similitudine declarat S. Anselmus, ait siquidem ita in cœlesti gloria uoluntates nostram & Dei concordẽ fore, uti hic sunt duo eiusdem corporis oculi; quia nihil vnus uidere oculus potest, quin id etiam uideat alter: atque ideo, esto duobus res quæpiam

Vita d. ste -
da mors opia -
da.

Epist. ad Ti -
rasium.
Ioan. 14. 18.
Ioan. 11. 35.

Christus de -
flet Lazari
resuscitatio -
nem mortem
suam d. flet
non uult.

*Beneficium
anger sic fla-
gellari.*

*Vita eiusdem
p. 2. c. 4.*

*Flagella hic
eligenda pra-
m. aternita-
ti reueranda.*

*S. Catharina
Sen. spinam
capiti coronam
imprimi.*

omnia illum nobis non nisi ad maius ani-
mae bonum & utilitatem nostram immit-
tere. In eo vero, esto nihil aliud in hoc
subesset, quod nos Dominus, velut fi-
lios dilectissimos, in hac vita castigare
velit, non autem castigationem in futu-
ram referuare nihilominus ingens id bo-
num & beneficium foret.

S. Catharina Senensis, cum ob falsum, ad-
uersus virginem eius puritatem a maleuolis
hominibus constantem testimonium mirum
in modum contristaretur, apparuit illi Re-
demptor noster Christus, dextra coronam
multo auro gemmisque pretiosissimis ra-
diantissimam, sinistra vero aliam spinis &
sentibus rigentem ei ostentans, ac dicens,
Noris, dilectissima mea, prorsus necesse
esse te utraque hac corona diuersis vici-
bus ac temporibus coronari: quo circa
alterutram tibi iam delige, utrum nem-
pe velis in praesenti vita hac spinam cor-
nari, illa autem pretiosa in vitam perpetuo
duraturam referuatur; vel potius in
praesenti saeculo aurea illa & pretiosa re-
dimiri, ut post mortem te maneat haec
spinosa? Tum virgo: Iam ab hinc multo
tempore Domine voluntatem meam ab-
negavi, quo adimpleam tuam; proinde
non est meum hanc optionem facere, ut
tamen ad propositionem tuam respon-
deam, profiteor serio me in hac vita semper
sanctissimae passioni tuae similem ac
conformem esse velle, & ex amore tuo
quaslibet poenas ac dolores in refrigerium
meum amplecti semper paratam fore.
Atque haec dicens, suis ipsa manibus spi-
neam te manu Domini coronam accepit,
totisque viribus capiti tam valide ac
profunde impressit, & ipsum spinam cir-
cumsecus perforarent; sic ut ex illo tem-
pore ruerat magnum capitis dolorem ad
multos dies e spinarum perfossio-
ne ac puncturis ortum
senserit.

CAPVT XXIII.

*Aptum quoddam suggeritur me-
dium, ad labores & aduersa, qua
Dominus nobis immittit, tam par-
ticularia quam generalia, bene &
magna animi conformitate seren-
da; quod est peccata nostra a-
gnoscere, & ob ea
dolere.*

COMMVNIS sanctorum doctrina est,
generalia illa mala & castigationes,
a Deo ut plurimum non nisi ob commissas
a populis iniquitates & peccata immitti
solere quemadmodum a sacra Scriptura, &
id genus exemplis plenissima est, liquido
patet. Vnde sic tres pueros legitur ad
Deum clamasse, *Induxisti omnia haec propter
peccata nostra; peccauimus enim; & iniquita-
tes egimus, & praecepta tua non audiuimus: om-
nia ergo qua induxisti super nos, & omnia
saqua fecisti nobis, in vero iudicio fecisti.* Sic
videmus tunc olim Deum populo suo di-
lecto flagella immittere, & in manus ho-
stium eum tradere solitum, quando is im-
pium delinquebat, tunc vero cum ab hostibus
liberaretur, cum delictorum poenitens ad
ipsum in toto corde conuerteretur.

Hinc Achior Amonitarum Princeps &
dux, cum Holopherni pluribus declarasset
filios Israel singulari quodam modo a Deo
protegi, eique curam esse, nec aliter ab eo
castigari, nisi eum prauaricando a manda-
tis diuinis recederent; ei prudenter dein-
de suggerit, ut antequam bello eos ado-
raretur, perquireret, si esset aliqua iniqui-
tas eorum in conspectu Domini: haec enim
si esset, fore ut sub iugum potentiae Assy-
riorum facile redigerentur; si vero non
esset offensio populi huius coram Deo suo,
frustra aduersum eum ascendi, in felicem
belli euentum, & non nisi in confusione
& opprobrium eius impugnatores foret;
quoniam Deus excelsus pro populo suo
pugnaret, cui nemo mortalium queat
preualere.